

Anh Quá Âm Hiểm

Contents

Anh Quá Âm Hiểm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3: Chương 3 - End	11

Anh Quá Âm Hiểm

Giới thiệu

Truyện Anh Quá Âm Hiểm là một truyện mới của tác giả Đinh Mặc, có lẽ các bạn đã không còn lạ lẫm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-qu-a-am-hi-em>

1. Chương 1

Diễn Diễn cho rằng hôm nay là một ngày may mắn của mình, cô đặc biệt chọn chiếc đầm liền màu xanh biển tôn lên màu da và vóc dáng của mình nhất để đi làm.

Lúc bước vào bộ phận nghiên cứu phát triển, vài đồng nghiệp nam đều khó kiềm lòng nhìn cô vài lần, phó giám đốc bộ phận Lão Hạ cũng hòa theo cười vui vẻ: “Diễn Diễn hôm nay ăn mặc đẹp thế, không phải là đi hẹn hò đấy chứ?”

Mọi người cười vang một hồi, sau đó thì truy hỏi tới tấp. Diễn Diễn vẫn còn chưa kịp trả lời, thanh âm lạnh lẽo của Diệp Linh đã từ phòng làm việc của giám đốc truyền đến: “Diễn Diễn, vào đây.”

Mọi người nhất thời im bật.

Lúc Diễn Diễn bước vào, Diệp Linh rõ ràng cũng nhìn cô rất nhiều lần, trầm ngâm nói: “Hôm nay là ngày gì?”

Không đợi Diễn Diễn trả lời, anh tự biên tự diễn: “Sinh nhật?”

“Anh, anh làm sao biết được...” Điền Điền kinh ngạc.

Giám đốc Diệp nhếch hàng mày rậm: “Em ăn mặc y chang hộp quà chuẩn bị xé ra vậy.”

Ồ... Đây là logic kiểu gì vậy?

Anh lấy một món đồ từ trong hộp bàn ra, ném thẳng đến trước mặt cô, tư thế đó chẳng khác gì người ta ném lựu đạn cả. Điền Điền dùng cả hai tay để đỡ trước ngực, mới thành công bắt được món đồ đó.

Khóe miệng của giám đốc Diệp cong nhẹ lên.

Ồ... Ví LV màu kem?

Cô ngờ nghệch ngẩng đầu nhìn anh.

“Là người khác tặng.” Giám đốc Diệp không thèm ngẩng đầu một cái: “Để ở chỗ tôi cũng vô dụng.” Anh lạnh lùng liếc cô một hồi: “Em có thể xem như đây là quà sinh nhật.”

Ngụ ý của anh có nghĩa là không xem nó là quà tặng?

Điền Điền thật sự không yêu thích gì mấy món đồ xa xỉ này, sợ hãi nói: “Quá quý giá rồi...”

“Ừ.” Giám đốc Diệp trầm ngâm: “Vậy thì trừ vào khoản tiền thưởng cuối năm của em để bù lại.”

“Hả! Không phải chứ! Giám đốc, anh tặng cho đồng nghiệp khác đi...”

“Tôi nói đùa thôi.” Ngữ khí rất lạnh lẽo.

Điền Điền câm nín.

Nhìn anh có vẻ như không còn gì cản dận, Điền Điền lễ phép xin lui. Đi đến trước cửa, bỗng bị anh gọi lại.

“Tối nay đặt phòng ở cảng hải sản để mọi đồng nghiệp cùng đến.” Anh nói: “Chi phí do bộ phận thanh toán.”

Điền Điền có chút phản ứng không kịp. Có phải là muốn mừng sinh nhật của cô không? Cô có chút cảm động, quả nhiên theo vị BOSS lớn này cực khổ làm việc hết hai năm, không có công lao cũng có khổ lao vậy.

“Vâng.” Cô cũng nói đùa: “Chi phí này sẽ không trừ vào tiền thưởng cuối năm đấy chứ?”

Thế nhưng giám đốc Diệp lại không hề biết thưởng thức sự hài hước của cô.

“Không cần.” Anh dùng ánh mắt u ám nhìn cô, nhàn nhạt đáp: “Dự án K57 của bộ phận nghiên cứu phát triển đang cần gấp, cuối tuần này em tặng ca cho tôi, em bao cơm nước.”

Lúc Điền Điền trở về chỗ ngồi, khóc không ra nước mắt.

Tăng ca tăng ca tăng ca, hầu như tuần nào cũng phải tăng ca! Cứ thế này thì chuyện lớn trong đời cô sẽ cứ tiếp tục bị trì trệ, rồi cũng sẽ có một ngày cô thành bà già bị ế mất!

Nhớ đến năm đó cô 15 tuổi thi đậu Đại học, 21 tuổi là thạc sĩ tốt nghiệp bước vào tập đoàn Cổ thị nổi tiếng, còn hôm nay đã 23 tuổi rồi. Con đường này chỉ có nạn đào hoa, chứ làm gì có vận đào hoa nào!

Lúc học Đại học, bởi vì cô nhỏ tuổi hơn các bạn học cùng lớp, thấp hơn họ một cái đầu nên luôn bị xem là một đứa con nít, căn bản không thể nào xảy ra chuyện tình cảm nam nữ được. Học xong thạc sĩ, các bạn học nam không phải là dưa méo táo vỡ, thì cũng là người bị tổn thương nghiêm trọng trong chuyện tình cảm.

Sau khi đi làm cô cứ ngỡ rằng sẽ có thay đổi, ai ngờ so với thời Đại học còn thảm hơn — Một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi của bộ phận tiêu thụ tổ tình với cô, qua vài ngày liền được thăng chức thành giám đốc của chi nhánh khác, thế là đi tong; một anh chàng đẹp trai khác của bộ phận nhân sự nhìn trúng cô, nhưng chỉ vừa ăn được vài bữa cơm thì người ta đã biến mất không tăm hơi. Qua vài ngày, truyền đến tin anh ta cùng cô con gái một của vị bộ trưởng nào đó thân mật với nhau. Lúc gặp lại Điền Điền lần nữa, nói đùa vài câu với cô rồi cũng không hề nhắc gì đến chuyện mình đã từng tổ tình.

Cho nên Điền Điền tự nhận bản thân tương mạo không tệ, tính cách cũng không đến nỗi xấu xa, nhưng đến tận bây giờ cô vẫn là một tân binh trong chuyện tình cảm. Các bạn học nữ thời Đại học đều khuyến khích cô đi xem mắt, nhưng mà bộ phận nghiên cứu phát triển thì bận rộn như quỷ ám, nên cô dứt khoát xóa bỏ ý niệm này để đỡ phải tìm nhầm người.

Nói một cách công bằng thì Diệp Linh đối xử với cô không tệ. Bản thân anh là tiến sĩ du học bên Mỹ, nghe nói anh đã từ chối hết tất cả lời mời của các viện nghiên cứu lớn cùng 500 xí nghiệp mạnh bên đó mà về làm việc cho xí nghiệp trong nước. Hai năm nay Điền Điền đảm nhận công việc trợ lý nghiên cứu của anh, kinh nghiệm học được còn nhiều hơn so với 6 năm cô học thi thạc sĩ.

Nhưng đi theo anh quả thật cũng rất khổ. Đây đúng thật là con người cuồng kỹ thuật và công việc. Một khi bàn về công việc, thì chẳng khác nào động vật máu lạnh. Đôi mắt lạnh như băng toát ra từ phía sau cặp kính gọng vàng chỉ làm cho bạn cảm thấy đóng băng ba thước trong phạm vi mười dặm.

Anh lúc này vừa nói cuối tuần tăng ca “Bao cơm nước.”, đương nhiên không phải là cơm nước của công ty, mà là muốn Điền Điền làm cơm cho anh. Một lần trước đó hai người tăng ca, Điền Điền chê rằng thức ăn mua bên ngoài không ngon, nên tự mình làm cơm hộp mang đến. Lúc đó anh chỉ nhìn mà không nói gì. Trước lần tăng ca thứ hai một ngày, anh trực tiếp gửi email đến cho cô.

Nội dung của email rất ngắn gọn:

“Tĩa hình đầu sư tử, thịt luộc, đậu hũ thường, cải du mạch xào chay. Ít muối, em làm.”

Khi Điền Điền nhìn thấy bức email này, chỉ cảm thấy sấm sét rạch ngang trời quang. Hôm sau cô gói phần cơm của anh rất chỉnh tề, anh không nói gì, nhưng lại ăn sạch sành sanh mấy hộp cơm đầy ắp.

Ăn xong anh chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu: “Sau này cứ làm thực đơn theo mùi vị này.”

Điền Điền chẳng biết tại sao mình cứ như vậy trở thành đầu bếp của anh. Mỗi lần tăng ca sau đó, cô đều phải tự xử hết phần cơm nước của hai người. Diệp Linh còn có một nam trợ lý họ Lâm, nhưng mà thời gian anh ta tăng ca cùng Diệp Linh ít hơn cô nhiều.

Điền Điền cũng không phải người ngốc, nào là tăng ca, đem cơm, rồi cô nam quả nữ, nghe thôi đã sặc mùi ái muội. Không lẽ Diệp Linh có ý gì với mình ư?

Xem xét kỹ thì Diệp Linh cũng là một người đàn ông không tệ. Đảm nhận chức vị trung cấp, nhưng nghe đồn anh là chủ tịch của phòng kỹ thuật, tiền lương gần bằng phó tổng; vóc dáng cũng cao to, vai rộng lưng hẹp, chỉ là mặt mũi có chút nhếch nhác thôi. Tóc mái và mắt kính lúc nào cũng che mất đôi mắt, gương mặt mọc râu làm cho anh giống 38 tuổi hơn là 28 tuổi...

Nhưng dù cho Điền Điền có hạ thấp yêu cầu về tương mạo của mình thấp đến cỡ nào thì Diệp Linh vẫn cứ dùng những hành động thực tế lập tức đập tan nghi ngờ của Điền Điền...

Có người đàn ông nào lại để người phụ nữ mình thích tăng ca liên tục hai tháng, không nghỉ ngơi cũng không thêm khích lệ chứ? Sau cùng còn dám phủ định thành quả nghiên cứu, bắt cô làm lại! Mặc dù phương án cải tiến anh đưa ra đúng là tốt không sao kể được, nhưng anh cũng không nên thẳng thừng chê cô không có đầu óc như thế chứ!

Vì vậy Điền Điền không còn nghi ngờ Diệp Linh có ý nghĩ gì khác với cô ngoài công việc, tuyệt đối không!

Chẳng qua là bị anh xem là nô dịch đã thành thói quen, Điền Điền cũng thật sự chán nản. Nhưng mà mỗi lần gần đến 10 giờ, tâm trạng của cô đều dần dần trở nên hưng phấn hẳn.

Thật ra hôm nay rất đặc biệt, sinh nhật chỉ là một nhân tố nho nhỏ thôi.

Hôm nay là thứ hai, tổng bộ tất cả nhân viên của bộ phận sẽ mở cuộc họp buổi sáng như mọi khi. Trong cuộc họp sẽ bàn về nội dung đơn giản thôi, là biểu dương nhân viên chuyên cần của năm.

Cái gọi là nhân viên chuyên cần, chính là những nhân viên một năm 365 ngày trừ thứ bảy và chủ nhật cùng những ngày lễ do pháp luật quy định, không có nghỉ phép dù chỉ một ngày, thậm chí đến cả ngày lễ cũng làm việc. Cũng là một giải thưởng cực khổ. Tiền thưởng là 1000 tệ, không cao lắm. Nhưng điều làm Điền Điền kích động không phải cái này.

Cô kích động là vì phần thưởng sẽ do đích thân tổng giám đốc trao tặng.

Mười giờ đúng, ngoài cao ốc tập đoàn Cổ Thị, quảng trường Cổ Thị.

Khi Điền Điền nhận được giấy khen vinh dự từ tay của ngài tổng giám đốc cao to anh tuấn vô cùng, chỉ cảm thấy nụ cười ầm ập như gió xuân của anh tựa hồ muốn chọc mù mắt cô. Đang lúc xuất thần, bỗng nghe thấy tổng giám đốc cười nhẹ một tiếng.

Con người tối đen như mực, như có rất nhiều suy tư mà nhìn chằm chằm cô. Nhưng khi đối diện với ánh mắt của cô, bỗng nhàn nhạt dời đi.

Tổng giám đốc quả nhiên là tổng giám đốc, chỉ một cái nhìn lướt qua cũng khiến người ta cảm thấy ý vị sâu xa.

Anh chính là đối tượng của tất cả những nhân viên nữ lông bông. Điền Điền tuy rằng không thuộc dạng lông bông. Nhưng mà tiếp xúc với nhân vật trong mơ của mọi người ở cự ly gần như vậy cũng đáng để kỷ niệm đấy chứ.

Buổi tuyên dương kết thúc, Điền Điền hài lòng trở về chỗ, tiếp tục vùi đầu vào nhiệm vụ địa ngục mà Diệp Linh bố trí.

Ba giờ chiều, máy bàn nội bộ bỗng reo lên. Cô cúi đầu nhìn số điện thoại... Là văn phòng tổng giám đốc.

“Chào cô, Lily.” Cô lễ phép trả lời, Lily là thư ký của tổng giám đốc.

“Kỹ thuật viên Điền, 6 giờ 30 tối cô có kế hoạch gì không?”

“Dạ có.”

“Hủy bỏ.” Lily lưu loát nói.

“... Có thể hỏi lý do không?” Điền Điền hơi nhúc nhích đầu.

“Tổng giám đốc tối nay muốn cùng cô ăn cơm.”

“...”

Điền Điền vô cùng bất an mà cúp máy, vô cùng bất an mà suy nghĩ hết ba phút rồi lại cảm thấy rất khó hiểu; sau cùng chỉ đành tiếp tục vô cùng bất an mà nói với Lão Hạ rằng mình có việc gấp, tối nay phải trễ một chút mới đến. Lão Hạ không quá để tâm dặn dò cô chỉ cần nhớ đem theo tiền đến thanh toán là được.

6 giờ cô tan ca, một Điền Điền trước nay luôn tăng ca lén lút lặng lẽ từ phòng làm việc trốn đi. Đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, chiếc Audi màu đen của tổng giám đốc đã yên lặng chờ sẵn ở nơi hẹn.

Cô bước lên xe, chỉ thấy tài xế. Audi chậm rãi chuyển động, cô vô tình trông thấy chiếc Buick màu đen của Diệp Linh đậu trong một góc của gara.

Lúc này, vua cuồng công việc Diệp Linh đương nhiên vẫn chưa tan ca.

Ngồi trên chiếc bàn tròn xa hoa của nhà hàng, Điền Điền vẫn có cảm giác không chân thật một cách mãnh liệt. Người đàn ông đối diện từng là nhân vật trên bìa tạp chí sang trọng, cũng là “Viên kim cương Vương Lão Ngũ*” nổi tiếng nhất thành phố.

*Viên kim cương Vương Lão Ngũ: Ám chỉ người đàn ông độc thân giàu có.

“Điền Điền.” Anh cởi áo khoác đen của mình, cũng nói lỏng cà vạt một chút, đến cả dáng ngồi cũng đẹp đến bức người: “Thật xin lỗi khi đột nhiên sắp xếp bữa ăn này.”

“Đâu có đâu có. Có thể cùng tổng giám đốc ăn cơm, vốn là vinh dự của tôi.” Dưới ánh mắt chứa đựng ý cười nhẹ của anh, cô không ngờ mình có thể bình tĩnh chào hỏi như vậy.

Cổ Diễm gật gật đầu: “Món ăn ở nhà hàng này rất ngon. Em thích ăn gì?”

“Cái gì cũng được, đây là lần đầu tiên tôi đến, nghe theo anh cả.” Trọng điểm không phải là ăn, mà là tổng giám đốc đại nhân tại sao lại chỉ điểm muốn cùng cô ăn cơm!

Một hồi ăn rồi nói hết một tiếng đồng hồ, Điền Điền vẫn rất kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng Cố Diễm lại không nhắc đến nguyên nhân, mà ngược lại nhấn nài giới thiệu tinh hoa của từng món ăn cho cô nghe.

Hai người cũng nói đến giải chuyên cần của hôm nay, nói đến công việc của bộ phận nghiên cứu phát triển. Điền Điền trước giờ đối với những dự án kỹ thuật đều có quan điểm của riêng mình, lúc bàn về vấn đề chuyên sâu hơn, đã làm cho Cố Diễm hoàn toàn nhập tâm cùng cô thảo luận vấn đề.

Điền Điền cũng đã ăn xong, Cố Diễm thậm chí còn ném quyển sổ tay luôn mang theo bên mình cho Điền Điền, để cô viết ra những kiến nghị đối với kinh doanh của công ty ban nãy vừa nói ra. Điền Điền cuối cùng cũng nhin không nổi, hỏi: “Tổng giám đốc, tại sao hôm nay anh phải cùng tôi ăn cơm?”

Khi cô hỏi câu này, thật sự chưa có ý nghĩ vượt qua ranh giới nào cả. Cô chỉ hiếu kỳ thôi.

Cố Diễm mỉm cười.

“Có lẽ là do anh trúng tiếng sét ái tình của em?”

Thanh âm trầm thấp, mang theo ý cười mê hoặc.

Điền Điền chớp chớp mắt, khẽ lắc đầu.

” ‘Tiếng sét ái tình’ là một thứ nhận định rất cảm tính, là phản ứng sinh lý đặc biệt đối với người khác giới.” Cô nghiêm túc nói: “Tôi không có tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, cũng chẳng phải tuyệt thế giai nhân, có lẽ cũng không thể hấp dẫn được phản ứng sinh lý của tổng giám đốc.”

Bốn từ “Phản ứng sinh lý” trực tiếp khiến Cố Diễm sặc cả ngụm trà.

Anh chau mày.

Cô gái Điền Điền này, theo như điều tra không phải gia cảnh rất trong sạch, cũng chưa từng yêu sao? Thế nhưng lời nói trần trụi kinh hồn đến nỗi khiến người ta suy nghĩ viễn vông cô cũng có thể nói ra được. Nhưng nhìn dáng vẻ của cô... thật sự là một vấn đề mà học thuật đang tìm cách lý giải.

“Những cô gái làm ngành kỹ thuật đều thú vị như em ư?” Cố Diễm bật cười: “Chỉ là một bữa cơm, em đừng nghĩ nhiều quá. Nếu như em cảm thấy bữa khoản khó xử, vậy đổi lại lần sau em mời.”

Những lời đó quả thật đủ sức khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa, nhưng Điền Điền căn bản không có khả năng này, cô rất khách sáo, ngoan ngoãn mỉm cười đáp: “Nhất định, nhất định.”

Ăn xong bữa cơm, tổng giám đốc còn có việc bèn lái xe đi trước. Chiếc Audi màu đen dốc lòng hoàn thành nhiệm vụ đưa cô đến cửa một quán ăn khác, lúc đó cũng đã 8 giờ hơn.

Điền Điền trước đó không dám chậm trễ, cô cũng đã uống nửa bình rượu vang nhỏ. Lúc này bước đi có chút choáng váng, khó khăn lắm mới tìm thấy cửa phòng. Trước giờ đám trạch nam trạch nữ của bộ phận mà tổ chức tiệc, lúc nào cũng khí nóng ngút trời, sao hôm nay trong phòng lại im lặng thế?

Cô đẩy cửa, chưa nhìn đã lên tiếng trước: “Thật xin lỗi, em đến trễ...”

Rồi im bặt.

Người ngồi trên chiếc ghế chủ tọa hướng ra cửa, cặp kính gọng vàng và gương mặt lạnh như băng kia, cả chiếc cằm mọc đầy râu rất giống như một tên đồ tể nho nhã. Không phải BOSS Diệp Linh thì còn ai nữa?

Khó trách mọi người yên lặng chẳng khác gì đang ăn cơm ở hội nghị. Anh rất ít khi tham gia bữa ăn họp mặt của bộ phận, nhưng thường xuyên thanh toán, thật không ngờ hôm nay anh lại đích thân đến đây!

“Ông thọ cuối cùng cũng đến rồi!” Lão Hạ chỉ vào đồng ly chén bữa bộn trên bàn: “Đúng là không có ý tứ, phạt uống ba ly!”

Điền Điền nhận lấy ly rượu, bật cười lớn khiến mọi người hài lòng. Lúc cô nâng ly chuẩn bị uống, thanh âm thâm trầm của Diệp Linh bỗng truyền đến.

“Ngày mai không cần đi làm ư?”

Mọi người xấu hổ, bầu không khí cũng nặng nề. Diễm Diễm lập tức điều chỉnh lại, bàn tay nhỏ hươ nhẹ: “Không sao không sao, tửu lượng của tôi rất tốt.”

Một ly, hai ly, ba ly...

Cô là ông thọ, cho nên về lý thì phải ngồi cạnh Diệp Linh. Diệp Linh lộ ra vài phần ý cười, những đồng nghiệp khác nhìn thấy, lại tiếp tục trò chuyện trong bầu không khí thân thiện.

Mặc dù Diễm Diễm có chút tửu lượng, nhưng hôm nay lúc cô cùng tổng giám đốc ăn đồ tây, đã ăn hết một số rau cải xanh và hoa quả. Bây giờ vừa rượu vang trộn rượu trắng, lập tức cảm thấy nhức đầu.

Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc hỏi mình: “Tại sao bây giờ mới đến?”

Cô còn chưa say hoàn toàn, bèn giả vờ như không có gì nói: “Có người bạn có việc gấp. Tôi đã xin phép với Lão Hạ rồi.”

Sau đó có một đoạn ký ức cô không nhớ rõ lắm. Chỉ nhớ ăn xong cơm rồi, mọi người lại hát karaoke trong phòng bao. Hình như cô luôn ngồi tựa trên sofa, nghe mọi người hát một vài bài rất vững vàng.

Cô hơi buồn cười nói với người bên cạnh: “May là giám đốc đến, nếu không bây giờ Tiểu Cố và Lão Hạ sẽ khăng khăng hát ”Chết rồi cũng phải yêu“. Khó nghe chết được.”

Qua một lúc, quả nhiên có người bắt đầu hát “Chết rồi cũng phải yêu”, quả nhiên là thanh âm khàn khàn khó nghe như người mắc chứng cuồng loạn mà cô quen thuộc. Cô có chút đặc ý nói với người bên cạnh: “Xem này, khăng định là giám đốc đã đi rồi.”

Người ngồi bên cạnh cúi đầu bật cười thành tiếng, cảm giác có chút đặc ý. Thanh âm có chút quen thuộc, nhưng cô vẫn không nhận ra nổi người đó là ai.

2. Chương 2

Lúc ý thức của Diễm Diễm thanh tỉnh, phát hiện bản thân đang ngồi trong một chiếc xe, gió đêm như bàn tay dịu dàng của người yêu nhẹ lướt.

Cô quay đầu, cả người ngậy ra.

Diệp Linh đang ngồi trên ghế lái, thấy cô tỉnh lại liền dập tắt điều thuốc, gọng kính vàng phản ra ánh sáng của tòa cao ốc trông u ám vô cùng.

Họ dừng lại ở trước tòa cao ốc cô thuê. Áo khoác của anh đắp trên người cô.

“Xin lỗi, làm lỡ thời gian của anh.” Cô lập tức ngồi thẳng người, đưa áo khoác trả lại cho anh.

“Không sao.” Anh nhàn nhạt nói.

“Bọn họ thật là, tại sao lại để anh đích thân đưa tôi về nhà chứ!” Cô cảm thấy có chút kỳ lạ, anh làm sao biết được cô sống ở đâu chứ? A... Chắc là Tiểu Hồ nói cho anh biết rồi.

“Ba người đàn ông độc thân trong bộ phận, họ đưa hai cô gái khác về nhà rồi.” Tốc độ anh nói rõ ràng chậm đi vài phần.

Diễm Diễm lập tức suy ra được hàm ý trong tốc độ buông lời chậm đi của anh. Hai cô gái khác nhất định là xuống tay trước, chủ động để hai nam đồng nghiệp độc thân kia đưa họ về nhà. Ai lại muốn để một tảng núi băng đưa về chứ!

Hai người nhất thời im lặng hẳn. Ước chừng do tác dụng của chất cồn, làm Diễm Diễm lần đầu tiên lấy hết dũng khí hỏi ra nghi hoặc tồn tại rất lâu sâu trong đáy lòng.

“Giám đốc, tôi vẫn luôn muốn hỏi rằng năm đó lúc tôi đến phỏng vấn xin việc ở công ty, nghe nói anh nói với người bên đó rằng không cần hai thực sĩ của Princeton, ngược lại tôi thì được chọn. Tại sao vậy?”

Diệp Linh sờ bộ râu của mình, mặc dù Điền Điền rất không thích động tác này, nhưng cô phát hiện đôi mắt ẩn giấu sau cặp kính kia thật sự rất sáng.

“Em còn nhớ đề thi tôi ra lúc đó không?”

“Dạ. Anh muốn chúng tôi chứng minh hình thức nâng cấp dây chuyền chế tạo sản phẩm hiện Cố Thị đang có.”

“Đúng vậy. Lúc đó những người khác đều đề xuất những mảnh khóc tinh vi để nâng cấp kỹ thuật. Chỉ có em không chút lưu tình mà nói, dây chuyền sản phẩm một chiều hiện có là sản nghiệp tịch dương*, phát triển về mặt giá cả và tuần hoàn kinh tế, đó mới là đường ra của Cố Thị.” Bàn tay của anh gõ nhẹ lên vô lăng: “Thật ra em nói mọi thứ rất mù mờ, đường dây sản phẩm một chiều vẫn có ảnh hưởng rất lớn và phù hợp với nền kinh tế.”

*Sản nghiệp tịch dương: Sản nghiệp tịch dương là một cách gọi hình tượng về vxu hướng suy sụp của bộ phận công nghiệp truyền thống, chỉ tổng lượng tiêu thụ sản phẩm trong thời gian liên tục tuyệt đối giảm xuống, hoặc tăng thêm nhưng xuất hiện sự giảm tốc có quy luật của sản phẩm, về mặt cơ bản đặc trưng thì cần phải giảm tốc hoặc ngưng trệ, sát xuất tiền lời của sản phẩm thấp hơn giá bình quân của sản phẩm, có chiều hướng đi xuống. (Theo Baidu)

Điền Điền mặt đỏ tận mang tai, đúng vậy, mấy năm nay mặc dù tập đoàn cũng chuyển đổi hình thức sang bên tuần hoàn kinh tế, nhưng nguồn lợi nhuận chủ yếu của tập đoàn vẫn là lấy từ sản nghiệp gốc.

“Vậy thì tại sao?” Cô thấp thỏm nói.

“Bởi vì những người khác lúc đó thật ra cũng nghĩ giống em, tất cả người ngoài đều nghĩ rằng Cố Thị sắp phá sản.” Anh cười nhạt: “Chỉ có em dám nói thật.”

Điền Điền đột nhiên cảm thấy tâm trạng đặc biệt thoải mái. Trong lời nói bình tĩnh của Diệp Linh, có một cảm giác rất ấm áp và sự quan tâm vỗ về trái tim cô. Mặc dù làm công việc kỹ thuật nhưng cô cũng biết rằng những người thẳng thắn sẽ chịu thiệt trong xã hội ngày nay. Có điều dưới vẻ ngoài âm trầm máu lạnh của giám đốc, không ngờ anh cũng có trái tim trần trụi nhiệt huyết giống như mình!

“Tôi cũng có chuyện muốn hỏi em.” Diệp Linh bỗng nói tiếp: “Ban đầu khi em xác định được trúng tuyển, bộ phận của tôi và bộ phận thị trường đều muốn có được em. Tại sao em lại nói với bộ phận nhân sự là muốn đến chỗ của tôi?” Dù sao thanh niên cũng thích bầu không khí náo nhiệt, muôn màu muôn vẻ của bộ phận thị trường hơn.

“Tôi khá là thích kỹ thuật.” Cô thành thật trả lời: “Yên lặng chuyên tâm nhiều ngày, nhìn thấy thành quả do mình làm ra, cảm giác rất tuyệt.”

Cô nói ra lời thật lòng, mới phát hiện Diệp Linh vẫn luôn nhìn mình, anh không nói gì.

Cô lập tức xấu hổ: “Đương nhiên, thành quả do tôi làm ra bây giờ cũng không nhiều...” Bây giờ cô chỉ là trợ lý nghiên cứu, đa phần đều là làm việc chung với Diệp Linh và các nhân viên khác.

“Tôi cũng vậy.” Anh đột nhiên đánh gãy lời cô.

Tôi cũng vậy.

Thích lặng lẽ mà chuyên tâm, thích tự cố gắng làm ra thành quả của riêng mình.

Không biết vì sao, chỉ một câu nói đơn giản lại làm trái tim Điền Điền đột nhiên đập nhanh hẳn.

Hôm sau thức dậy, Điền Điền mơ hồ nhớ đến kinh nghiệm say rượu hôm qua, bỗng hơi hoảng loạn.

Mặc dù sau cùng Diệp Linh xuống xe nhìn cô bước lên lầu, cô mới vô tình phát hiện, thì ra vóc dáng của Diệp Linh cũng rất cao to mạnh mẽ, đứng trong bóng đêm toát ra vài phần lãng tử. Nhưng cô tuyệt đối không thừa nhận bản thân cùng Diệp Linh có quan hệ gì sâu xa hơn nữa.

Cho nên bây giờ nhớ lại những lời tối qua mình nói hươu nói vượn, cô chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Lúc cô mang tâm trạng thấp thỏm bất an bước vào bộ phận nghiên cứu phát triển, lại phát hiện sắc mặt của vài đồng nghiệp đều rất lạ. Hai đồng nghiệp nữ đôi mắt đặc biệt sáng đóa. Điền Điền rất hiểu họ. Bình thường chỉ khi nào tổng giám đốc tạt vào bộ phận nghiên cứu phát triển, ánh mắt của họ mới lấp lánh như vậy.

Hôm nay làm sao vậy? Không lẽ tổng giám đốc đến thật ư? Nhưng trước đó không có tin tức và động tĩnh gì cơ mà!

Điền Điền bật máy tính, cầm ly đi đến chỗ đặt bình nước. Một bóng dáng cao to vừa đi ra từ phía đối diện. Ánh mắt của cô ban đầu vốn mờ mờ vì đang mãi nghĩ đến chuyện thất thố sai lầm tối qua, bỗng cảm thấy có chút quái dị, ngược đầu nhìn người đó.

Đây... đây là ai?

Ấu phục quen thuộc, vóc dáng cao to quen thuộc. Thậm chí đến mái tóc ngắn màu đen xõa tung này cũng quen thuộc nốt. Hai năm qua mỗi ngày cô đều làm tùy tùng kiêm giúp việc...

Nhưng mà!

Mắt kính gọng vàng âm u biến mất rồi, thay thế vào đó là đôi mắt dài hẹp thâm thúy hiện lên rõ rệt. Dưới sống mũi cao là bờ môi mỏng mà nghiêm túc. Bộ râu quai nón đã được cạo sạch sẽ, chỉ để lại chiếc cằm bóng loáng, có vài vụn râu màu xanh nhạt.

Rất đẹp trai, cũng rất có khí chất khải nho nhã. Thậm chí còn có chút mùi vị của thực nam.

Trời ơi!

“Giám... Giám đốc!” Điền Điền quả thật không dám tin vào mắt mình, đây có thật là Diệp Linh mà mình luôn oán thăm là tên đồ tể nho nhã ư?

“Ừ.” Diệp Linh không thèm liếc nhìn cô mà trực tiếp đi lướt qua.

Lúc sáng mở cuộc họp bộ phận, bầu không khí rõ ràng náo nhiệt hẳn lên. Một nữ đồng nghiệp to gan hỏi: “Giám đốc, tại sao anh đột nhiên lại cạo sạch râu vậy?” Hỏi rất mơ hồ, rõ ràng là một trạch nam kỹ thuật, tại sao bỗng chốc hóa thân thành tình anh đẹp trai phong độ.

Diệp Linh không hề ngắt đầu: “Để tránh có người nói tôi là đồ tể nho nhã.”

Mọi người sững sờ, rồi bật cười lớn tiếng. Điền Điền cười rất khổ sở. Thì ra hôm qua cô thật sự nói ra rồi sao? Trời ạ!

Trước ngày tăng ca cuối tuần, Điền Điền cố tình dựa vào kinh nghiệm mình có chuẩn bị những món mà Diệp Linh thích nhất. Thật ra anh cũng chưa từng nói gì, chỉ là kết luận mà cô đúc kết từ việc quan sát mà ra.

Ngày hôm sau bận hết cả buổi sáng, buổi trưa Điền Điền đem phần cơm đã hâm nóng đưa đến trước mặt Diệp Linh. Anh quả nhiên giãn nhẹ hàng mày, nhìn cô một lát.

Hai người cầm đầu mà ăn, mười phút sau đã xử lý xong. Cô đứng dậy định đến phòng nghỉ, anh bỗng lấy hai tấm vé xem phim trong ngăn kéo, đặt lên trên bàn.

“Ngày mai tăng ca xong cùng đi xem phim.”

“Hả?”

“Thế nào?” Anh nhướn mày nhìn cô. Không thể không nói, Diệp Linh sau khi cạo sạch râu còn đeo kính áp tròng, dù cho nhướn mày làm bộ dáng âm trầm, cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn trước rất nhiều.

“Nhưng mà...” Mặt cô nóng lên: “Những chuyện như xem phim, người ta sẽ tưởng là chúng ta hẹn hò.”

Ánh mắt của anh chậm rãi thu về, dừng lại trên mặt bàn, trầm mặc hết hai phút.

“Đây vốn là một cuộc hẹn.”

Diễn Diễn không nhớ bản thân làm sao bước ra khỏi phòng làm việc của Diệp Linh được. Chỉ là làm việc suốt buổi chiều này cô có chút không tập trung, cứ nghĩ đi nghĩ lại câu nói bình thường nhưng rất mãnh liệt kia.

Đây vốn là một cuộc hẹn.

Đây vốn là một cuộc hẹn.

Không lẽ... BOSS Diệp đối với cô...

Cô nghe thấy tiếng tim đập của mình, bùm bùm như muốn nhảy ra ngoài.

Giống như... hẹn hò, cô cũng bằng lòng.

Dù cho hôm nay không phải giám đốc đẹp trai, mà là giám đốc râu ria của mấy ngày trước, cô cũng bằng lòng.

Nhưng mà... tại sao cô lại bằng lòng đến thế?

Hôm sau Diễn Diễn thức dậy rất sớm. Làm món cơm chiên trứng mặc dù đơn giản nhưng lại là món tủ của mình, vui vẻ bước xuống lầu. Vừa bước vài bước hướng về trạm tàu điện ngầm thì nghe thấy phía sau có người gọi mình.

Cô ngoảnh đầu.

Audi màu đen, tổng giám đốc mặc áo đơn giản, đứng thẳng người bên cạnh xe, mỉm cười nhìn cô.

“Tổng giám đốc, thật trùng hợp.” Cô ôm lấy hai hộp cơm, mỉm cười lễ phép.

“Không trùng hợp.” Anh đích thân mở cửa xe, một tay chủ động cầm lấy đồ cô đang ôm trong lòng: “Anh đến đón em.”

“Hả?” Cô đứng trước cửa xe bất động: “Có chuyện gì sao?”

“Hôm nay là cuối tuần, ở bên anh một ngày nhé.” Anh cúi đầu nhìn cô mỉm cười, gương mặt anh tuấn kiên nghị như trong mơ: “Em còn chưa mời lại anh, quên rồi sao?”

“À... Xin lỗi, tổng giám đốc, hôm nay tôi phải tăng ca. Bên bộ phận có việc gấp.” Lý do của cô rất trọn vẹn.

Cố Diễm nhìn cô một lát: “Đưa đi động cho anh.”

Diễn Diễn ngoan ngoãn đưa điện thoại cho anh. Anh gọi đi: “Lily, thông báo cho giám đốc Diệp, Diễn Diễn hôm nay không rảnh, để anh ta sắp xếp người khác tăng ca. Đúng vậy, đây là chủ ý của riêng tôi.”

Diễn Diễn tròn mắt há mồm nhìn anh cúp máy, bấm nút tắt máy, bỏ điện thoại vào túi áo thun của mình. Sau đó như cười như không nhìn cô nói: “Diễn Diễn, việc do anh sắp xếp không thích bị người khác phá đám. Hôm nay anh giúp em bảo quản điện thoại, em cứ yên tâm ở cạnh anh.”

Cái gì thế này!

Ngắm nhìn trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu, dưới chân xanh tựa ngọc bích, trong lòng Diễn Diễn không hiểu sao lại buồn phiền.

Cô không hiểu tại sao tổng giám đốc cố ý muốn mình ở bên cạnh anh ấy cả ngày, mặc dù việc ở cạnh không có gì khác chỉ là câu cá mà thôi. Nhưng nghĩ đến cuộc điện thoại sáng nay tổng giám đốc gọi, trong lòng cô lại càng khó chịu.

Tuy rằng trước khi lên xe, cô còn kiên trì muốn chạy về dưới tòa cao ốc nơi mình ở, đem cơm hộp giao cho công ty chuyển phát nhanh để họ có thể đem nhanh đến công ty cho Diệp Linh. Nhưng bộ phim tối nay...

“Thất thần rồi sao?” Thanh âm nhàn nhạt của Cố Diễm vang lên, cần câu trên tay cô bị một lực lớn kéo rồi vung lên, một con cá bạc dài nửa thước nhảy khỏi mặt nước.

Diễn Diễn nhất thời hoàn hồn, nhìn con cá trên boong tàu nhảy tung tưng, còn Cố Diễm thành thạo đem nó ném vào sọt cá, sau đó mỉm cười nhìn cô...

Nụ cười chói mắt quá.

“Kỹ thuật không tồi.” Cố Diễm khen ngợi: “Cá cắn câu của em còn nhiều hơn anh, xem ra cá cũng háo sắn, biết chọn người đẹp.”

Đây là một lời khen ngợi mang ý đùa giỡn, Điền Điền ngược ngùng nở nụ cười. Thật ra thì từ bé cô đã thích câu cá, hôm nay chỉ là do không tập trung, nếu không sớm đã đại sát tứ phương rồi. Nhưng cũng không ngờ rằng sở thích của tổng giám đốc cũng giống cô.

Buổi trưa cả hai ăn toàn món cá. Tuy Điền Điền có tâm sự, nhưng không đến nỗi nuốt không vô, ngược lại cô rất hăng hái ăn một bữa. Buổi chiều hai người đứng trên boong tàu ngắm ánh mặt trời. Cùng bàn về công việc, Cố Diễm đột nhiên hỏi: “Phần cơm trưa là làm cho ai?”

Điền Điền sợ anh nghĩ bậy, đáp: “Một người bạn.”

“Bạn trai?”

“... Không phải.” Bây giờ thì chưa phải, không biết tương lai có phải không.

Cố Diễm gật đầu, đôi mắt xinh đẹp tỏa ra tia u trầm nhìn chằm chằm vào cô.

“Vậy em có muốn làm bạn gái của anh không?”

Hoàng hôn buông xuống...

Chiếc Audi dừng dưới công ty, Điền Điền vẫn còn chút hoảng hốt. Cô đang nghĩ đến những lời Cố Diễm nói lúc chiều.

“Anh sức khỏe dồi dào, lại tốt tính, không có sở thích bất lương, cũng không xem quan hệ nam nữ như trò đùa. Anh có hứng thú với em, em có ba ngày để suy nghĩ xem có thể làm bạn gái anh không. Em không cần từ chối gấp, chúng ta có thể thử bên nhau ba tháng, ba tháng sau nếu em cảm thấy không hợp, hoặc anh thấy không hợp, vậy thì chia tay. Nhưng anh sẽ bồi thường cho em.”

Điều kiện này thật sự rất hấp dẫn người khác! Điền Điền trầm nghĩ, ngại gì là ba tháng sau bị anh đá, sự bồi thường của anh ước chừng cũng đủ để cô dùng mười năm. Cô thật sự không hiểu tại sao Cố Diễm lại đưa ra yêu cầu này? Không lẽ anh quả thật trúng tiếng sét ái tình của cô?

Hay là anh có âm mưu gì?

Có lẽ là có âm mưu gì đó! Người thường cũng đoán được, điều kiện anh đưa cho cô, chỉ có lời chứ không hề lỗi!

Thang máy dừng ở tầng của bộ phận nghiên cứu phát triển. Cô bước vào trong, buổi tối ngày chủ nhật chỉ là một mảng tối om. Cô đi đến trước cửa phòng làm việc của Diệp Linh, lại phát hiện cửa phòng đã hóa, bên trong tối đen như mực.

Anh... rời khỏi lúc nào vậy? Có đi xem phim không? Có ăn cơm hộp không?

Tâm trạng của Điền Điền bỗng sốt ruột hẳn.

Cô tìm điện thoại định gọi cho anh, mới phát hiện máy đã tắt nguồn — Điện thoại là lúc này Cố Diễm vừa trả cô — Quá ngang ngược mà!

Mở máy ra xem, có vài đoạn tin nhắn. Trong đó có hai tin là do anh nhắn. Một tin nhắn lúc 12h30: “Cơm chiều không tệ. Bao giờ em đến?” Còn một tin nhắn lúc tối 7h30: “Phim chiếu rồi.”

Không biết tại sao, Điền Điền nhìn những hàng chữ ngắn gọn trên màn hình, trong tim bỗng đau nhói. Cô phảng phất nhìn thấy một Diệp Linh trước giờ nói năng cẩn trọng, âm trầm máu lạnh, bỗng trở thành một chàng thanh niên bình thường, mỉm cười ăn món cơm chiều rồi nhắn tin cho cô; sau đó như bao chàng thanh niên đang yêu khác, đứng trước cửa rạp, thất vọng nhìn về phương hướng không ai bước đến.

Điền Điền mở hộp thư, đem tin nhắn sớm đã soạn sẵn, bấm nút gửi đi.

Tin nhắn đó là gửi cho Cố Diễm. Nội dung là: “Tổng giám đốc, xin lỗi, tôi đã có người mình thích. Tôi không thể làm bạn gái của anh được.” Sau đó trong lòng cô mới bình tĩnh, hít sâu vài hơi, rồi gọi điện cho Diệp Linh.

Chuông reo một hồi, anh liền bắt máy. Chỉ là thanh âm vẫn không nhanh không chậm như mọi khi: “Diễn Diễn.”

“Xin lỗi, em hôm nay...”

“Không sao.” Thanh âm của anh lần đầu tiên dịu dàng đến thế: “Anh biết.”

Rất nhiều lời muốn nói thấp thỏm, chỉ bởi vì sự dịu dàng hiếm thấy của anh, mà không cần phải nói ra miệng. Một câu nói của anh đủ để trái tim Diễn Diễn ấm áp hẳn.

Hai người im lặng một hồi. Diễn Diễn hỏi: “Phim có hay không?”

“Anh chưa xem.” Anh dừng một lát: “Anh định ngày mai mới đi xem.”

“Vâng.” Mặt cô sắp bỗng lên mặt: “Em cũng đi.”

“Được.” Thanh âm của anh tựa hồ có ý cười: “Anh đợi em.”

Anh đợi em.

Diễn Diễn nghe thấy tận đáy lòng mình phảng phất như có tiếng “Pang” nổ tung.

3. Chương 3: Chương 3 - End

Giống như một nút thắt chôn sâu trong lòng bấy lâu cuối cùng cũng được gỡ ra; dường như những cảm xúc chôn dấu mơ hồ nơi đáy lòng đột nhiên được phóng thích trong thời khắc này, làm cô nghĩ đến rất nhiều việc.

Nhớ đến mỗi lần giải quyết vấn đề kỹ thuật khó khăn, Diệp Linh cau nhẹ hàng mày rậm cùng ánh mắt chuyên tâm của anh; nhớ đến mỗi một lần cô đưa cơm hộp cho anh, khóe miệng anh sẽ lộ ra ý cười nhẹ; nhớ đến mỗi lần anh đem những “Món quà vô dụng” của người bạn nước ngoài tặng ném cho cô, cô lại tận lực xem nhẹ đó chỉ là những món đồ chơi của phụ nữ mà thôi.

Còn anh mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của cô, tĩnh lặng nhưng cũng đủ làm cô yên tâm.

Lúc Diễn Diễn cúp máy, khóe miệng cong lên, phảng phất nghe thấy đầu bên kia điện thoại có tiếng cười trầm thấp, có chút quen thuộc, nhưng lại mơ hồ không đoán được đó là ai.

Nhưng điều này đối với cô cũng không quan trọng. Tối nay cô tựa hồ lật tung quần áo trong tủ ra, ngày mai, là lần đầu tiên cô hẹn hò!

Với... người mà mình thích.

Thật ra, có lẽ cô vẫn luôn thích anh. Chỉ là bị sự thống trị máu lạnh của anh đàn áp đến nỗi cô mất cả sự tự tin mà thôi...

Buổi tối về nhà quá trễ, lúc Diễn Diễn thức dậy đã là 9h sáng. Cô cầm điện thoại mới phát hiện có tin nhắn mới.

Là Diệp Linh nhắn.

“Hôm nay có việc gấp, liên lạc sau.”

Một câu nói đơn giản, nhưng lại làm cho cô cảm nhận được sự lo âu hiếm thấy của anh. Diễn Diễn muốn gọi điện lại nhưng sợ ảnh hưởng đến anh, chỉ có thể nhẫn nại, đợi đến thứ hai xem sao.

Điền Điền vừa bước vào phòng làm việc, thì phát hiện bầu không khí căng thẳng đến kỳ dị. Sắc mặt vài người đồng nghiệp có chút cứng đờ, hai người trông hơi quen đứng chính giữa phòng, nhìn thấy Điền Điền họ lập tức bước đến.

“Điền Điền?” Một người lạnh lùng nói: “Đi với chúng tôi một chuyến.”

“Các anh là?”

“Bộ giám sát kê hạch*.”

*Giám sát kiểm tra sổ sách.

Ngồi trong phòng họp của bộ giám sát kê hạch, Điền Điền quả thật không tin nổi vào những gì tai mình nghe thấy.

Bộ phận này trực thuộc hội đồng quản trị, vì để giám sát việc các bộ phận lén ăn chẹt, được hợp pháp thành lập, mục đích để bảo vệ an toàn cho tài sản và uy tín của công ty. Điền Điền thân là nhân viên của bộ phận nghiên cứu phát triển, rất ít khi chào hỏi bọn họ. Nhưng nghe đồng nghiệp của bộ phận tài vụ, bộ phận tiêu thụ nói, bộ phận kê hạch đúng là Minh triều Đông Hán, không tìm bạn còn tốt, một khi tìm đến không phải là để bạn làm trâu làm ngựa cung cấp tư liệu cho họ; thì cũng là bạn phạm phải tội gì đó.

Họ không hiểu gì về kỹ thuật, tìm Điền Điền hiển nhiên không phải vì để lấy tư liệu.

“Cho nên... Cô không biết gì về chuyện tư liệu kỹ thuật của dự án K57 bị tiết lộ?” Một người phụ nữ trung niên lạnh lùng hỏi.

Điền Điền lắc đầu: “Mọi người có thể kiểm tra ghi chép trong vi tính của tôi, tôi chưa từng tiết lộ nó.”

“Nhưng tư liệu hoàn chỉnh của dự án này, chỉ có giám đốc Diệp và hai người trợ lý thực hiện. Bây giờ đối thủ cạnh tranh của chúng ta lại tung sản phẩm mẫu mã y khuôn K57 ra thị trường trước, làm công ty tổn thất lên tới nghìn vạn.” Người phụ nữ đó nói: “Trong ba người, cô bị tình nghi lớn nhất.”

“Tại sao?” Điền Điền phẫn nộ.

“Giám đốc Diệp là chủ tịch của phòng kỹ thuật công ty, năm đó những dự án anh ta mang đến cho công ty vượt xa với số tiền lần này phải mất vì việc tiết lộ; anh ta không cần thiết làm như vậy. Trợ lý Lâm làm việc hơn 7 năm ở công ty, là nhân viên lâu năm cũng là thạc sĩ tốt nghiệp trường nổi tiếng bên nước ngoài. Còn cô...”

Ngụ ý trong lời nói ý bảo Điền Điền chỉ mới làm việc hai năm, ban đầu lúc vừa vào công ty, lại có thể chiến thắng nhiều đối thủ qua ải một cách khó tin, bị cho là tình nghi lớn nhất.

Điền Điền ngược lại bình tĩnh hẳn, dựa lưng vào ghế: “Tôi thẳng thắn, trong sạch, tùy các người điều tra.”

“Trong thời gian này, tất cả công việc của cô tạm dừng. Chúng tôi sẽ mời cơ quan công an đến tra xét.” Người phụ nữ nói: “Cô gái nhỏ, tốt nhất cô nên nói thật, đỡ phải đụng đến công an làm ọi việc khó coi hơn.”

Vừa dứt lời, cánh cửa bị người từ bên ngoài đẩy vào. Hai vành nón công an từ từ tiến vào. Họ nhiệt tình bắt tay cùng người phụ nữ kia, thì ra người phụ nữ đó chính là giám đốc Viên của bộ giám sát kê hạch.

Một người công an trong đó nhìn về phía Điền Điền: “Đây chính là nghi phạm? Cô gái, theo chúng tôi hợp tác điều tra.”

Điền Điền đứng lên, giọng nói hùng hồn: “Vị trưởng quan này, tôi không phải nghi phạm.”

Sắc mặt của giám đốc Viên hơi khó coi, đứng vào lúc này, cửa phòng hội nghị bị đẩy mạnh lần nữa.

Những người trong phòng đều ngẩn người ra.

Diệp Linh.

Cùng với... Tổng giám đốc Cố Diễm ở phía sau anh.

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Linh cau mày đi đến bên cạnh Điền Điền, nhìn chăm chăm vào giám đốc Viên.

“Chuyện dự án K57 bị tiết lộ, hôm qua bộ phận của tôi đã báo cáo với tổng giám đốc.” Ngữ khí của giám đốc Viên chậm đi vài phần: “Điền Điền là trợ lý của anh, bắt buộc phải hợp tác điều tra.”

“Theo chúng tôi đi đi, cô gái.” Công an nói.

“Các người muốn đưa cô ấy đến cục công an?” Cố Diễm ở sau lưng Diệp Linh, có chút khó tin hỏi.

“Cô ấy không đi.” Diệp Linh lạnh lùng nói.

Vị công an có chút mơ hồ, nhìn Cố Diễm: “Cố tổng, mặc dù đây là việc nội bộ của tập đoàn nhà anh, nhưng cũng liên quan đến vụ án kinh tế. Tất cả nhân viên có liên quan, chúng tôi đều phải thẩm vấn điều tra.”

“Cô ấy không phải nghi phạm.” Diệp Linh nói chắc như đinh đóng cột: “Các người điều tra người khác đi.”

Giám đốc Viên mặc kệ: “Giám đốc Diệp, câu nói này của anh quá cảm tính rồi.”

“Không hề. Tôi hiểu cô ấy.” Diệp Linh nhàn nhạt đáp: “Cô ấy hoàn toàn trong sạch.”

Điền Điền có chút cảm động, nhưng cô sợ sẽ bị điều tra, vừa định mở miệng, lại nghe thấy giám đốc Viên nói: “Giám đốc Diệp, tuy cô ấy là trợ lý của anh, nhưng mà tri nhân tri diện bất tri tâm...”

“Cô ấy là bạn gái của tôi.” Ngữ khí của Diệp Linh rất bình tĩnh: “Không lẽ tôi không hiểu cô ấy ư?”

Mọi người lặng thinh.

Bạn gái... Bạn gái của vua cuồng công việc máu lạnh của bộ phận nghiên cứu phát triển. Họ hoàn toàn không ngờ sẽ xào ra một đề tài nóng hổi đến thế.

Gương mặt Điền Điền nhất thời nóng hổi... rõ ràng vẫn chưa phải mà...

Nhưng mà việc đáng gờm hơn còn ở phía sau.

Cố Diễm nhìn bộ trưởng Viên còn định nói gì đó, liền tiến về trước vỗ vai Diệp Linh, mỉm cười: “Bất kỳ ai đều có thể là gián điệp thương mại, chỉ duy nhất Điền Điền là không thể.”

Giám đốc Viên áp ứng: “Tổng giám đốc... Tại sao?”

Cố Diễm quay đầu nói với công an: “Phòng làm việc của tôi có toàn bộ tư liệu về cô ấy, rõ ràng vô cùng. Vả lại người nhà của tôi thì làm sao có thể bán đứng Cố Thị được?” Anh cúi đầu mỉm cười nhìn Điền Điền nói: “Em nói đúng không... Em đâu?”

Điền Điền không thể bình tĩnh như trước nữa, cô cảm thấy mình sắp ngất mất.

Chuyện gián điệp dự án K57, là vụ án kinh tế lớn nhất từ mười năm Cố Thị thành lập đến nay. Tuy nhiên điều đáng kinh ngạc hơn cả vụ án, đó chính là chuyện của cô trợ lý nhỏ và giám đốc bộ phận nghiên cứu phát triển, và cả sự thật khó bề tưởng tượng hơn, giám đốc bộ phận nghiên cứu phát triển là em trai ruột của tổng giám đốc.

Nhưng mà nghĩ cũng đúng, nếu không phải có liên hệ về máu mủ, người ta là sinh viên ưu tú ở Mỹ hà có phải về nước làm việc trong tập đoàn này? Chuyện này từ từ bị những “nhà hảo tâm” tận tình khai quật. Thì ra năm đó chủ tịch Cố li hôn cùng vợ mình, mỗi người giữ một đứa con, con trai út bị đưa ra nước ngoài, mấy năm gần đây mới về nước. Bởi vì con trai út rất mê kỹ thuật, không hiểu nhân tình thế thái cho lắm nên để tránh những phiền phức không cần thiết trong công việc của anh, dứt khoát tạm thời che giấu thân phận công tử hiển hách của mình.

Còn Cố Diễm lúc đầu biết được thân phận Diệp Linh thật ra là Cố Linh, cũng là có âm mưu từ trước. Chi nhánh kỹ thuật của công ty sắp thành lập, Cố nhị thiếu lại không chịu đảm đương, Cố Diễm dứt khoát bắt được gốc gác của anh khiến anh khó che giấu thân phận chủ tịch phòng kỹ thuật, không thể không đến công ty nhậm chức...

Chuyện về gián điệp cũng nhanh chóng lộ rõ chân tướng. Trợ lý Lâm ăn hối lộ, tiết lộ cơ mật công ty. Ông ta mang theo mấy trăm vạn tệ chuẩn bị chạy ra nước ngoài, bị công an bắt được ở sân bay.

Một tháng sau.

Tiệc tối cuối năm của Cổ Thị. Nhà hàng bậc nhất của thành phố được bao trọn gói. Tổng bộ hơn một nghìn nhân viên, kể cả các nhân viên ưu tú của chi nhánh công ty ở mọi nơi đều đến tham gia bữa tiệc này.

Bàn tiệc của bộ phận nghiên cứu phát triển nằm ở hàng đầu của bữa tiệc, rất bắt mắt. Hết cách rồi, họ là nguồn lợi nhuận lớn nhất của công ty. Chỉ là chỗ ngồi của bữa tiệc năm nay, khác với năm ngoái.

Trợ lý nhỏ Điền Điền được sắp xếp ngồi cạnh ghế chủ tọa. Ngụ ý này không nói cũng hiểu, mặt Điền Điền đỏ lên, nhưng những bộ lão mặt dày bên kia làm gì chịu đổi chỗ cho cô chứ.

“Em cứ ngồi đó đi.” Lão Hạ khuyên cô: “Giám đốc một khi vui vẻ, chúng ta cũng đều có lợi.”

Điền Điền tiếp tục đỏ mặt.

Bữa tiệc bắt đầu rồi.

Sân khấu phía trước, dàn nhạc ra sức diễn tấu ca hát. Các cán bộ cao cấp của tập đoàn đang ngồi ở bàn tròn hàng đầu tiên, đương nhiên cũng bao gồm cả Diệp Linh. Theo lệ thì nửa buổi tiệc anh sẽ ngồi trên hàng ghế cao cấp, sau đó mới cùng ngồi với đồng nghiệp bộ phận của mình.

Nhưng mà hôm nay, anh rõ ràng rất nhanh liền chạy đến bàn này.

Sau khi ngồi vào ghế, Điền Điền mới phát hiện quả nhiên như lời Lão Hạ nói, tâm trạng anh không tồi. Nhàn nhạt nhìn mọi người một lát: “Lão Hạ đưa mọi người đi kính rượu đi.”

Lão Hạ gật đầu. Mặc dù đây là bộ phận nghiên cứu phát triển, cũng cần phải có mối quan hệ tốt với các bộ phận khác, vì thế anh đưa mọi người bắt đầu đi kính rượu các lãnh đạo đồng nghiệp ở bàn khác. Điền Điền vừa định đứng dậy thì cả người cứng đờ.

Tay cô ở dưới bàn bị ai đó nắm lấy.

“Em đi theo anh.” Dung mạo thanh tú của anh, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm lấy cô, trên người anh có mùi rượu nhàn nhạt.

Dưới ánh mắt nhìn lén của nhiều người, Điền Điền rất miễn cưỡng đi theo anh đến sân thượng của nhà hàng.

Bóng đêm tươi mát, trên sân thượng đã có dấu tích của tuyết rơi đầu đông, không có ai cả. Anh trực tiếp đi thẳng đến ban công, đứng yên.

Anh không quay đầu, thanh âm trầm thấp truyền đến.

“Xin lỗi em. Trước lúc đó anh hai không yên tâm cho nên mới thử em.” Giữa đêm đông, bóng dáng của anh cao ráo hẳn: “Anh cũng không ngăn cản được. Nhưng anh đảm bảo sẽ không xảy ra những chuyện này nữa.”

Không nghe thấy cô trả lời, anh tiếp tục nói:

“Thật ra anh chỉ muốn trình trọng hỏi em một lần, em có đồng ý làm bạn gái của anh không? Con người anh từ nhỏ đến lớn không giỏi quen bạn gái. Nếu như... em đồng ý, chúng ta có thể hẹn hò, lấy kết hôn làm tiền đề... Có lẽ con người anh có chút cổ hủ, em không để bụng chứ?”

Đáp lời anh là tiếng la inh ỏi của Điền Điền! Anh nhanh chóng xoay người, liền nhìn thấy Điền Điền vừa bước đến sau lưng mình, chân trượt mạnh, dường như mặt cũng sắp đập vào đồng tuyết dưới chân!

Anh nhanh chóng đưa tay kéo cô vào lòng, mới tránh khỏi thảm kịch xảy ra. Trong lòng cô vẫn còn sợ hãi mà thở hồng hộc: “Em đi giày cao gót, tuyết ở đây trơn quá...”

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé mát lạnh của cô, không hề buông lỏng. Con người đen láy nhìn chăm chăm lấy cô, thanh âm khàn khàn: “Điền Điền, anh yêu em... em đồng ý không?”

Gương mặt Điền Điền nóng đến cực điểm, nhưng cô không biết rằng gương mặt của người nào đó bị bóng đêm che lấp, lúc này thật ra cũng đỏ y như cô.

“Anh thích em từ lúc nào?” Giọng nói của cô hơi run run. Anh không buông lỏng tay cô, lòng bàn tay của anh nóng vô cùng.

“Từ rất sớm.” Anh thấp giọng nói.

“Vậy tại sao bây giờ anh mới nói?” Cô cảm thấy khó tin.

Anh có chút kinh ngạc nhìn cô một lát: “Anh vẫn luôn chờ đợi... là do em nói trước 26 tuổi, trước khi trở thành nghiên cứu sinh cao cấp, em sẽ không nói chuyện yêu đương.”

“Em nói như vậy bao giờ?” Cô tức giận nói.

“... Lúc em đi phỏng vấn xin việc.”

Điền Điền nhớ lại bản thân hình như có nói như vậy, cô vừa tức vừa lo: “Lúc đó là do phải phỏng vấn! Em sợ công ty các anh không nhận em.”

“Cố Thị trước giờ không cấm nhân viên yêu đương.”

“Em vì thể hiện lòng trung thành mà thôi? Lúc đó có rất nhiều buổi phỏng vấn thể hiện rõ quan điểm, rất nhiều công ty ghét nữ nhân viên yêu đương rồi sinh con gì đó.”

Anh thở dài một hơi, cơ hồ cảm thấy không cam tâm vì sự chậm trễ của mình. Điền Điền cảm thấy bộ dáng này của anh ngược lại có chút đáng yêu, cười nói: “Được rồi, có duyên ngàn dặm cũng gặp nhau. Nhưng mà con người em lại chẳng có vận đào hoa tý nào, anh xem em vào công ty hai năm, công ty của chúng ta nhiều thanh niên đẹp trai tài giỏi như thế, vậy mà em vẫn độc thân.” Đây là sự thật, Cố Thị nữ ít nam nhiều. Có rất nhiều cô gái không tốt như cô, vậy mà lại câu được rùa vàng.

Lần này anh không cười nữa, trầm mặc một hồi.

Điền Điền cảm thấy sự trầm mặc của anh là có ý gì đó: “Sao vậy? Nếu đã muốn yêu nhau thì không được giấu em.”

Anh nắm lấy tay cô, bỏ vào túi áo khoác của mình, như vậy cô mới dán sát vào người anh hơn.

“Anh trước giờ chưa từng lạm dụng đặc quyền của Cố gia.” Anh nhìn cô: “Chỉ là có dùng qua vài lần với em.”

“Ý anh là...”

“Ừ. Thăng nhóc đầu tiên theo đuổi em, là do anh sắp xếp cậu ta sang chi nhánh khác; người thứ hai, là anh kêu người giới thiệu con gái của bộ trưởng cho cậu ta... Thật ra anh muốn nói rằng em rất có sức hấp dẫn, chỉ là do anh ngăn chặn bọn họ thôi.”

“Tổng giám đốc, anh quá âm hiểm rồi đấy!” Điền Điền há to miệng, đây là chuyện do Diệp Linh làm thật sao? Đây là việc làm của một trạch nam phát cuồng như anh sao? Anh ấy đúng là cực kỳ âm hiểm!

“Âm hiểm?” Diệp Linh có chút xấu hổ, ngón tay vuốt ve cô, chậm rãi cúi đầu: “Vậy thì... đây là lời xin lỗi của anh.”

Bờ môi mát lạnh nhẹ nhàng hôn xuống. Mang theo tình cảm bị đè ép bấy lâu, mang theo sự cẩn thận của lần đầu rung động.

Điền Điền chỉ cảm thấy bản thân sắp ngất bởi nụ hôn dịu dàng mà tham lam này. Cô nắm lấy vạt áo của Diệp Linh, mơ hồ thâm nghĩ, thì ra sự chờ đợi nhiều năm cũng chỉ vì sự xuất hiện của một tình yêu tốt đẹp nhất.

Tuy người đàn ông này có chút khờ khạo, còn có chút âm hiểm mà bản thân không chịu thừa nhận. Nhưng cô yêu anh.

Hai mươi ba năm cô độc của cô đều đáng cả...

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-qua-am-hiem>